

GÜNLERDEN PAPTAYA

“Ya, geçen gelen adamı gördün mü?”

“Hangisini? Şu zengin görünümlü adamı mı?”

“Evet kızım düşünsene, bizi alsa bayram ederiz.”

“He, o adamı tanımıyor musun? O zengin görünümlü bir fakir.”

“Of be kızım hevesimi kursağımda bıraktın.”

Ah! Selam, ben Papatya. Bir çiçekçide satılan çiçeklerdenim. Geniş bir familyaya sahibim. Yanımda ki gördüğünüz çiçek ise Gül. Biraz aşk insanıdır kendisi. Burada gördüğünüz gibi her gün bizi almaya geliyorlar. Genelde dükkan sahibi Erdem Bey güneşli günlerde bizi dışarıya koyar. Buzullar hariç her yerde yetişirim, sonuçta soğukta nasıl yetişiyim.

Biz güneşleniriz. Ne? Hep insanlar mı güneşlenecek, biraz da biz güneşlenek, evet, hah! Bugün de biz yine dışardaydık ve gelen geçeni gözetliyorduk. Dükkan tam da bir parkın karşısındaydı. O yüzden gelenimiz çok oluyordu. Ve gözetleyecek bir çok kişi... Neriman teyze anladığım kadarıyla yine dedikodu günü yapıyor. Yandaşları da yanında, evet daha da ilerliyor. Birçok liseli genç aşk itirafı yapıyor diye başlattı bir yandaş. Bakalım Neriman teyze nasıl devam ettiriyor:

“Ya işte geçen duydum, bu bizim Mehmet’in oğlu Hasan batmış diyolla.”

Eh, kötü olmuş. Hasan abiyi severdim. Geçerken hep bize bakarak gülümserdi. Biz de ona gülümserdik.

“Aman tanrım müşteri geliyor, müşteri geliyor. Nasılım Papatya, güzel miyim?”

“Eh işte.”

“Heyy!”

“İyisin iyi”

Ve bilin bakalım ne oldu? Gülü aldılar. En son baktığımda dans etmeye çalışıyordu. Neyse ben yalnız kaldım ve bu baya sürdü. Sadece “bir saat” ve birçok müşteri geldi. Ve genelde hepsi şu an moda olan fanus içinde olan bitkilerden alıyorlardı. İçinde de bebek gibi bir şey vardı süs olarak. Ne kadar da çok doğuran kadın var ayol. Neden mi böyle dedim? Çünkü hep ziyarete giderken bunlardan alırlardı insanlar. Ama ben otsu bir bitki olduğumdan sadeydim ve beni tercih etmezlerdi.

Ah bir müşteri daha, beni almayacak kesin derken bana doğru gelmeye başladı. Erdem abi beni aldı. Heyecanla ne yapacağına bakıyordum. Beni bir buket yaptı. Yanımda bir çok çiçek daha vardı.

Adam heyecanlı gözüküyordu, neden bilmiyorum. Ama dakikalar sonra nedenini anladım. Adam aşk itirafı yapacaktı. Ve itirafı yapacağı yere gidiyorduk.

Adam arabasını durdurdu ve yavaşça indi. O kadar heyecanlıydı ki kıpır kıpır. Saçına 26. defa bakıp düzeltince dayanamadım ve dedim ki:

“Abicim yeter artık. Oldu saçın. Hadi koçum yaparsın sen.”

Hissetmiş olacak ki elini saçlarından çekti ve dik durdu. Güzel gözüken o kafeye girdi. Gözleri etrafta gezerken bir yerde durdu ve yüzündeki o heyecanlı, güler yüzü soldu. Ben de oraya baktım. Baktığımda ne göreyim? Bir kadın, bir adamın ellerinden tutmuş gözlerine bakıp gülümsüyordu. Vayy kadına bak. Bakışlarımı, beni alan adama çevirdim. Gözleri dolmuştu. Ona bakışlarını sürdürürken konuşmaya başladım.

“Sana bakmazdı zaten. Senin gibi yakışıklı, karizmatik adama. Ahh, sus Papatya sus! Konuştukça daha da batıyorsun.”

Ve adam kafenin kapısını açtı. Koşarak sokaklara girerken elindeki buketi yere attı. Ve papatyanın hikayesi burada son buldu... dermişim. Daha hikaye bitmedi. Bittiğini sanırken küçük bir çocuk kaldırım taşlarında oynarken onu fark etti. Eğilerek aldı ve arkasından gelen annesinin yanına koşarak gidip ona verdi. Annesi bu duruma gülümserken Papatya mutlu oldu ve hayatını güzel bir şekilde yaşamaya devam etti.

Nur Sena Erünel

10-R